

Olen aina halunnut osata lentää. Liittää kuin lintu. Sukeltaa siniseen taivaaseen ja kellua pilvien vierellä. Tuntee itseni vapaaksi. Katselen tähtien pilkuttamaa yötaivasta. Näkyvissä ei ole yhtäkään pilveä, joka voisi peittää taivaan ja tähdet minulta. Olen siitä kiitollinen, sillä päiväni on ollut tänään rankka. Äitini nukkui pois tänään. Äidillä oli ollut rankkaa jo kauan ja vihdoinkin hän sai rauhan. Ikävöin äitiäni, vaikka tiedän hänen olevan nyt paremmassa paikassa, Taivaassa. Sinne minäkin vielä joskus haluan. "Kurottaessaan tähtiin hän unohtaa kukat jalkojensa juuressa." - Jeremy Bentham Olemme isäni kanssa nyt kahdestaan. Vain minä ja isä. Äidin kasvain ja tämä kaikki on ollut isälle paljon rankempaa kuin minulle. Hän ei käsittele äidin kuolemaa samalla tavalla. Isä suree enemmän ja on epätoivoinen. Säälin isää hieman. En halua nähdä häntä surullisena. Kävelen kouluun, kuin kaikki olisi kuin ennenkin. Vilkuilen taivasta ja ajattelen miten ihanaa olisi lentää siellä äitini kanssa. Katsella miten pieniä ihmiset täällä maan pinnalla ovat. Miten kiusaajani koulussa tuhoavat maailmaa hitaasti, kun en ole paikalla. Naurahdan hiljaa. Kiusaajani koulussa. Voin vain toivoa, että he jäävät maan pinnalle silloin kun lennän taivaaseen. Jäävät tänne kitumaan, kun minä itse lennän taivaassa äitini kanssa. "Mitä korkeammalle nousemme, sitä pienemmiltä näytämme niistä, jotka eivät osaa lentää." - Friedrich Nietzsche Koulussa ajattelen äitiä. Hänen kauniita, niin eloisia silmiä. Ne olivat kuin taivas. Niin kauniin siniset. Ajattelen äidin valkeaa ihoa. Ei niin valkeaa kuin pilvet taivaalla, mutta valkeaa kuitenkin. Äidin ruskeat hiukset sitoivat hänet maahan ja maahan ne jäivät. Äiti lähti ilman hiuksiaan. Kaikki muu oli hänen mukanaan. Silmät, iho, mutta ei hänen maan väriset hiuksensa. Ehkä äiti lähti juuri siksi. Mikään ei enää pitänyt häntä maan pinnalla. Hän oli valmis siirtymään taivaaseen. "Ihminen on syntynyt vapaana ja kaikkialla hän on kahleissa." - Jean Jacques Rousseau Ruokatunnilla olen ulkona piilossa kiusaajiltani ja katselen pilvien täyttämää taivasta. Haluaisin nähdä taivaan. Edes pienen pilkahduksen. Se lohduttaisi minua. Antaisi voimaa jatkaa ja elää. Voimaa vastustaa niitä, jotka saavat voimaa maasta. Voisin toivoa, mutta se olisi turhaa. Taivas ei näyttäytyisi minulle, vaikka kuinka toivoisin. Voin vain odottaa kunnes koulu päättyy. Ehkä taivas olisi silloin taas kirkas. Turhaa. Kaikki se odotus oli turhaa. Taivas on yhä pilvien peittämä. Olen vihainen. En halua vielä kotiin. Haluan nähdä taivaan ja ajatella äitiä. Äitiä istumassa pilven reunalla katselemassa minua. Vilkuuttamassa minulle. Hymyilemässä onnellisena. Lähden kohti lähellä sijaitsevaa rautatiesiltaa. Siellä on mukavaa istua ja katsella taivasta. Olla lähempänä sitä. Katsoa alas ja nähdä ihmiset pieninä, niin kuin taivaasta katsottuna. Istun hiljaa rautatiesillalla ja katson taivasta. Oikeastaan katson pilviä, sillä pilvet ovat yhä siellä peittämässä taivaan. Oloni on tyhjä. En ole ennen tuntenut näin, mutta ehkä se johtuu äidistäni. Taivas on ainoa yhteyteni häneen, mutta nyt se on pilvien peittämä. Tuntuu niin yksinäiseltä. En halua olla täällä enää. En halua olla maan päällä. Haluan pois täältä. Haluan taivaaseen äidin luo. Kyyneleet valuvat poskillani, kun nousen kaiteelle istumaan. En haluaisi jättää isää tänne, mutta minun on pakko. En kestä enää. En kestä koulua. En kestä ihmisiä. En kestä ketään. Istun siis kaiteella ja katson alas vihreään maahan. Monen metrin pudotus ja kova maa. Jos hyppään, kuolen. Pyyhin rohkeasti kyyneleni ja katson ylös kohti taivasta. Äiti, olen tulossa. Hymyilen pienesti ja hyppään alas. Uskon, että nyt voin vihdoinkin lentää. "Jalkani, mihin teitä muka tarvitsen kun minulla on siivet, joilla lentää." - Frida Kahlo Olen aina halunnut osata lentää. Liittää kuin lintu. Sukeltaa siniseen taivaaseen ja kellua pilvien vierellä. Tuntee itseni vapaaksi. Mutta en lennä. En liidä kuin lintu. En sukella enkä kellu. En ole vapaa. Minä tipun. Näen kuinka pilvet väistyvät taivaan tieltä. En lähesty sitä. Joudun aina vain kauemmas ja kauemmas. Lopulta osun maahan...